

zékenységével érezzék örök átértékelésben minden ügyüket. Szemben a pestissel, azt kell elfogadtatni a fiatalsággal, hogy egyszerre üdvözíti a lényeg a stílust és a stílus a lényeget — a költészet és a valóság így azonosulhat csak az életünkben.

Búcsúzól egy régi írását idézem: „Ami szépségünkké, otthonunkká lehet, ami maradandó értékévé lesz, az a tisztaság csendjében megfogandó belátás, becsülés, épséges szeretet, — fény, hogy

egymásra találjon ember és ember... Az igaz művészet a beteg, bizarr individualizmus helyett, amiben kergette ez a világ, a napfényes, a gyermekség önfeledt individuum-országán dolgozik: megöli a hiúságot, a nagyobb koncert nem áldozza fel az emberségét, nem alkuszik meg az ördöggel...”

Nem szól semmit. Egy gesztust se tesz. Csak bólogat.

HEGYI BÉLA

## FÁY FERENC VERSEI

### Vénasszonyok nyara

Hogy' mondd el gyógyíthatatlan  
estéid lüktető sebé?  
mikor szelíd, izzadt szavakban  
búcsúzkodnak a jegenyék;  
s a bokrok, körbe, mind leülnek,  
futók lépését hallani,  
s a dombokon már menekülnek  
szétszórt világod csontjai.

Hogy' pólyáld leírhatatlan  
szavak gyolcsába ezt az ősz?  
parányi árnyad fent, a Napban,  
az ismeretlen ismerőst:  
a kisfiút — a fel se nőttet —  
ki nem beszél még, csak gagyog,  
az elbukót, árokba-lőttet,  
ki úgy él itt, hogy már halott.  
Befedve földdel és imákkal,  
— bordái rácsain belül —  
topog körbe az ősi fákkal  
s gyökerük árnyékába ül.

Mert a szavak kavicsá koptak,  
s megdőltek mind a tételek,  
melyek jogával összeloptad  
hazug, megcsúfolt életed:  
papod szava, tanítód rendje,  
anyád meséje, mely fölé  
kővé kövült a félelemre  
s fegyverre ítélt emberé!

Hogy' rejtet el gyógyíthatatlan  
hiányodat, hogy: nem vagy itt?  
topogó árnyad fent, a Napban,  
futó sirásod csonkjait,  
s estéid sebhelyébe zárva  
a kisfiút, ki rég halott,  
kit feltaszít a székek árnya  
s elgáncsolnak az asztalok?

### Háttérben

Beleharapok mindennapos  
szomorúságom gerezdjébe,  
s államon lecsurog a vérbélű magány.

Van még értelme ennek?

Kezeim — doromboló, dajkáló — örömeben  
szikrát vetnek a szavak szőrei;  
s a puhatalpú, cirnos hajnalok  
kőrémfeszült, fény-karmú börtönében  
— a vágyak sápadt lámpái körül —  
kék-szárnyú álmok pilléi köröznek.

Elkezdem rágni ezt a napot is!

A járda szélén hentes áll, a fényben:  
övében kések... s árnyéka mögött  
— a kampós-csend nagy-öblű háttérében —  
kettéhasított borjak szája szopja  
a fonnyadt tőgyű, elapadt halált.

Megállok itt,  
s a ciklámen-lila,  
vakító fényben, hová nem vetettek  
árnyékot még a házak lombjai,  
egy pillanatra nézem önmagam:  
a nappalok horgára kiakasztott  
kettéhasított embert... ki nem él,  
csupán nagy-öblű háttére azoknak,  
kiket kegyelme fókuszába fogva,  
megörökít az Isten.

Ez vagyok!

Olyan szelíd, mint hátul, a halottak,  
kiknek nyomát felitta már a kő;  
lépésük ízét felmosták a földek...  
s csupán az esték cirok-szálai  
beszélnek még a felsöpört szavakról,  
melyek között — belek kávéin ülve —  
tisztálkodnak a véres asszonyok.